

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ο Βασιλεύς πού φροντίζει για όλους. Ο Δημοκλείδης και ο Ράπτης. Η στάσις του Κριεζώτη. «Πρέπει ν' απενεμηθή δικαιοσύνη!...» Μιά άδικη απόφασις. Μιά μνημειώδης φράσις του Όθωνος κλπ.

Σας δίνουμε σήμερα τρία άδικη ανέκδοτα, πού αποδεικνύουν τó μεγάλο ενδιαφέρον του Όθωνος για τούς δημοσίους υπαλλήλους και για την άπονομή της δικαιοσύνης.

Ο ύπουργός της Δικαιοσύνης υπέβαλε μία φορά στον Όθωνα διάταγμα περί προαγωγής του ύπογαμματέως Πρωτοδικών Τριπέλεως Δημοκλείδου και μεταθέσεώς του με τó βαθμό του γραμματέως στη Σπάρτη. Ο Όθων όμως δεν θέλησε να τó υπογράψη και ρώτησε τον ύπουργό για ποιά αίτια δείχνει έξαιρετική εννοία στον υπάλληλον αυτόν. Ο ύπουργός τού απάντησε ότι εκτός του ότι εινε ικανότατος στην δουλειά του, έχει δεκαετία έτών υπηρεσίαν. Ο Όθων τότε, ó όσοις συμφωνούνταν πάντα, άπως είπαμε, τó βιβλίό της κατστάσεως όλων των υπαλλήλων, τού παρετήρησε :

— Αυτό είναι σωστό, άλλ' εινε επίσης έξισον σωστό, ότι στο Έγερτείο Πατρών υπηρετεί κάποιος ύπογαμματέως όνομαζόμενος Ράπτης, επίσης ικανός υπάλληλος και κατά πολύ άρχαιότερος του Δημοκλείδου. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να προηγηθή η προαγωγή τούτου κ' είντα προύργου και τόν Δημοκλείδη, με τή σειρά του.

Μόλις κατεστάλη η έν Εβδόμη στάσις του Κριεζώτη, περί τó 1885, ó Όθων εινε στον εισαγγελία Πρωτοδικών Χαλκίδος, ó όποιος έ- πρόκειτο ν' αναγορεύη για τή θεία του :

— Η επανάστασις του Κριεζώτη εινε άλη- θεια ότι εξήμιωσε τó Κράτος. Έπισημό όμως να καττάξετε πρό παντός τή δικαιοσύνη και να εκτελέσετε εύσυνειδήτα τó καθήκον σας. Αν οι φίλοι του Κριεζώτη έχουν δικη, δεν πρέπει να άδικηθούν' έστω κ' άν εινε έθνοφίλ, κ' άν πάλι οι φίλοι οι δικιοί μου έχουν άδικο, δεν πρέπει να μείνουν άτιμώρητοι, επειδή εινε φίλοι μου!...

Μία νύχτα ó Όθων προσεκάλεσε έπειγόντως εις τó ανάκτορον τόν πρόεδρον τών έν Αθήνας Πρωτοδικών. Έκεινος έτρεξε άμέσως έντρομος ν' παρουσιασθή στο βασιλέα, τόν όποιο βόηξε να έχη μπροστά του μία άπόφασις του Πρωτοδικείου και να τήν διαβάξη με προσοχή.

— Η άπόφασις αυτή εινε άδικη, τού ειπε με θυμό ó Όθων, μόλις τόν είδε.

Κι' όταν ó πρόεδρος θέλησε να δικαιολογηθή, ó βασιλεύς πρόσθεσε αυστηρό :

— Πρέπει να είσαστε προσεχτικότερος στο μέλλον στο ζήτημα της άπονομής της δικαιοσύνης για να μην καταλήττí τó γόητρό της!

δόξα του ατή. Ο Άλέξανδρος τού φρονόταν με δυσμένεια, οι Μακεδόνες τόν μισούσαν θανασίως και ήθελαν με κάθε τρόπο να τόν άφαιρίσουν, να τόν έξευτελίσουν, άκόμη και να τόν θανατώσουν! Έδοκασάν τον λοιπόν τόν έπαιρη του και τόν έπεισαν να κηρύξη κάτω από τó δεκτικτικό κρεβάτι του Λυσιμάχου ένα γυροό ποτήρι... Κατά τή διάρκεια του δείπνου και ένός έβλου, οι Μακεδόνες έδημοσίωσαν έπεισάδια, αναζητούντες τάχα τó κλεμμένο ποτήρι, κ' έφυγαν κάτω άπ' όλα τά κρεβάτια πού ήταν γύρω από τó στενωπό του τραπέζι του συμπόσιου. Τέλος βρήκαν τó γυροό ποτήρι κάτω από τó προσωπείο του Αθηναίου άδελφού!...

— Νά! αυτός εινε ó κλέφτης!... Αυτός εινε ό κλέφτης!... έφώναξαν όλοι οι Μακεδόνες, έννοι οι Έλληνες είχαν κατεβασμένα τά πρόσωπα από ντροπή, και ó Διόξικπος στεκόταν άμίλητος, κατάκληκτος για τήν παγίδα.

Τέλος, χωρίς να πη λέξη, χωρίς να καταδεχθή καν να διαμαρτυρηθή, ó περιφημος άθλητής σηκώθηκε και πήγε στη σκηνή του. Ο ήρωας, πού δεν τόν είχαν τρομάξει οι μεγαλειότητες κίνδυνου, έπαι στο στρώμα του κ' έκαλε σάν μικρό παιδί. Έβλεπε ότι οι πολλαί θύνοι στέφανον τόν πανελλήνιον άγωνιον και η τιμιές πληγές τών μαζών είχαν έξευτελισθή από τήν μακεδονική σκευορία. Συλλογίζονταν ότι και ό ίδιος ó Άλέξανδρος έστρεφε πάθος άδυσώπητο εναντίον του. Η άπελασία εδάγκωσε τήν καρδιά του. Και ό Διόξικπος άπεράσισε να πεθάνη...

Έγραψε λοιπόν ένα σύντομο, άλλα άξιοπρεπές γράμμα στον Άλέξανδρο, τού έξέθεσε όλη τήν αλήθεια και τέλος κατά τά χωρίματα, ήτοκτόνησε, έμψιξε, όπως ό Αίας, τó έθνος στα πλευρά του!

Ο Άλέξανδρος όταν εδάβασε τó γράμμα και είδε νεκρό τó Διόξικπο, τó γενναίο και ένδοξον Όλυμπιονίκη, μετενόησε για τή διαγωγή του κ' εδάκρυσε. Διέταξε να γίνη η ταφή του με όλες τίς τιμές, διοργάνωσε άγόνους για τή μνήμη του και πολλές φορές έλαβε άφορμή να σκεφθή πόσο μεγάλη ήταν η ζημία πού τού έπροξένησε ó θάνατος τού άτρούτου Αθηναίου. Άλλ' ήταν πλέον άργά.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΥΕΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατί φοβόταν ó Μεταστάσις τήν Κόλασι. Η ιστορία ενός φτωχόσπιτου. Ο Άπληστος ταβερνιάρης. Ο Μ. Ναπολέων ύποχωρεί. Μά και η τιμη άνερίαν. Πώς τελείωσε η φασαρία. Ο Άστρελόγος τού αυτοκράτορος Κονράδου. Ο δήμιος και ó περτές. Πώς τήν γλύτωσε κλπ. κλπ.

Ο ποιητής Μεταστάσις άγαπούσε τόσο τήν τάξη, ώστε συνήθειζε να λήη γελώντας :

— Δεν φοβόμαι τήν Κόλασι παρά μόνο γιατί έχω άκούσει πως βασιλεύει εκεί μεγάλη άταξία!...

Σε μία γωνιά του πολυτελούς πάρκου του Τροζαντερό, όπου ó Ναπολέων έσχεδιάζε να κτίση τó ανάκτορον του υιού του βασιλέως της Ρωμής, έπήγε, μέχρι πρό όλιγων ετών, ένα φτωχικό και υποχωρημένο σπίτι, τó άθλιον έξωτερικό τού όποιου άποτελούσε μεγάλη αντίθεση με τήν μεγαλοπρεπή πολυτέλεια τών γύρω κτιρίων. Τό σπίτι αυτό εινε πολύ πρόσφατη ιστορία. Ίδου αυτή :

Όταν άπεφασίσθη ν' άνεγερθή στην τοποθεσία αυτή τó άνάκτορον τού διαδόχου του Ναπολέοντος, η Γαλλική Κυβέρνησις θέλησε ν' αγοράσι όλα τά σπίτια πού ήσαν κτισμένα εκεί γύρω, για να τά χρησιμοποι. Μιτάξó αυτόν βρισκόταν και τó μικρό σπίτι πού άναφέραμε, τó όποιο άνήκε σε κάποιον ταβερνιάρη. Η αξία του δεν υπερέβαινε τά χίλια φράγκα. Ο ιδιοκτήτης έν τούτοις έξήτησε 10,000 φράγκα για να τó πούληση. Ο άρχιτέκτον τών άνακτόρων κ. Φονταίν άνεκοίνωσε στον αυτοκράτορα τήν ύπερβολική αξία του ταβερνιάρη. Ο Ναπολέων όμως τόν έξουσιοδότησε να προθή στην άγορα τού οίκου του αυτόν και να πληρώσει τίς 10,000 πού ζητούσε ó ιδιοκτήτης του. Έκταν όμως τόν λογαριασμό χωρίς τόν ξενοδόχο, γιατί μόλις πήγε ó Φονταίν στον ιδιοκτήτη τού σπιτιού για να ύπογράψουν τά συμβόλαια της άγοράς, ό ιδιοκτήτης τόν έ πληροφορήσε ότι κατ' ύποψιν νεώτερον σκεφτόν εινε άπορασι να μην πούληση τó σπίτι του λιγώτερον από 30,000 φράγκα! Ο άρχιτέκτον διεδάωσε και τήν νέαν αυτήν ά- κούνη στον αυτοκράτορα, ó όποιος τó έδωσε και πάλιν έντολή να προθή στην άγορα τού σπιτιού, έστω και άντι τού ποσού αυτού.

Ο κ. Φονταίν ξαναπήγε να βρη τόν ταβερνιάρη για να κλείση τέλος πάντων συμφωνία μαζί του. Ο άπληστος όμως ταβερνιάρης τού έμηνισε ότι είχε αλλάξει και πάλιν γνώμην και ότι ζητούσε για τó σπίτι του... 40,000 φράγκα! Ο Ναπολέων, άν και είχε άγρίσει ν' άγανακτή εναντίον τού έκδηστού ιδιοκτήτη, έσπασσε στον Φονταίν να πληρώσει τίς 40,000. Ο άρχιτέκτον έσπευσε να διαδάσει στον ταβερνιάρη τήν αυτοκρατορική συγκυτάθει, ό ταβερνιάρης τ' όμως έξήτησε τώρα 50,000 φράγκα!...

Έ, όταν έμαθε και τήν νέαν αυτήν αξία του άπληστου ιδιοκτήτη, ó Ναπολέων έγινε έξο φρενών. Διέταξε λοιπόν ν' αλλάξουν τα σχέδια τού άνακτόρου, κ' έτσι, τó φτωχικό σπίτι παρέμεινε στον ιδιοκτήτη του και διεσώθη επί δεκάδρα έτών, μικρό κ' έτοιμόροστο, πλάι στα γύρω του μεγαλοπρεπή άνάκτορα.

Ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Κονράδος, όπως όλοι οι βασιλείς και μεγάλοι φρονόδαρχοι του Μεσαίωνα, είχε στην Αύλη του έναν άστρολόγο, ó όποιος τού έπρόλεγε κάθε τι πού έμελλε να τού συμβή.

Κάποτε όμως ó άστρολόγος τού προκίε κατι τó πολύ-πολύ δυσάρεστο και ó αυτοκράτορα, ó όποιος έγινε έξο φρενών από τó θυμό του, τόν ρώτησε :

- Άθλιε και έλεενοι! για πες μου, ξερείς από τί θα πεθάνη;
- Από λιρετό, άποκρίθηκε ό άστρολόγος.
- Φέμματα λές. Θα πεθάνη; τώρα άμέσως από τó σταθί τού δήμιου.

Και διέταξε να γέρον τον δήμιον για ν' άποκεφαλήση τόν άστρολόγο, έκει μπροστά του.

Ο δήμιος έμπεσε και έτοιμασθηκε να εκτελέση τήν αυτοκρατορική διαταγή. Τήν στιγμή όμως έκενι, ό άστρολόγος, ó όποιος είχε άρρωστήσει άπ' τόν τρώμο του, γύρισε προς τόν αυτοκράτορα και τού φώναξε :

— Μεγαλειότατε, μάθετε ότι ποτέ μου δεν λέω φέμματα. Βάτε να μού πώσουν τόν σφραγμό και να πεθώθε... πως έχω λιρετό!

Η έξεστη αυτή φράσις έκανε τόν αυτοκράτορα να γελήσει και να τού χαρίση τή ζωή.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- Άλάτι πάει στην άλσκη και ζάδα πάει στο λόγγο.
- Άλλη χαμμά δι γέννησε υιόν-ή Μαριά τó Γιάννη.
- Άλλοι στο νιόν άου άφουρνά, στο γέρο πού κομάτα.

